

gamle Lov blot har været en tom Formalitet. Jeg skal med stor Interesse imødesee Oplysninger i saa Henseende.

Det ærede 4de Medlem for 2den Kreds (Inger Gautier Schmit) gjorde Indvending mod visse Afsnit af Lovforslaget og ønskede bl. a., at Børn lige ned til 12 Aars Alderen i Stedet for kun Børn ned til 15 Aars Alderen skulde kunne afgive retskraftig Erklæring om Ligbrænding. Jeg melder mig i denne Henseende som absolut Meningsfælle af det ærede 6te Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen), som var imod, at saa unge Mennesker skulde have sig det Spørgsmaal forelagt. Jeg synes, at det er upædagogisk, at det er Synd mod denne Ungdom at forelægge dem dette dystre Spørgsmaal, som de jo ud fra deres egen Natur som Regel ikke vil skænke en Tanke. Det vil slet ikke naa indenfor deres Tankeverden, og den synes jeg ikke man skal formørke med et saa dystert Spørgsmaal som dette, med Hensyn til hvilket det maa være Forældrenes Ret og Pligt, hvis Ulykken sker, da paa deres Børns Vegne at træffe den Bestemmelse, som skal træffes. Det ærede Medlem ytrede Modvillie ud fra kristelige Betragtninger og talte om den gamle kristelige Begravelse. Jeg forstod, at det ærede 6te Medlem for 5te Kreds nærrede lignende Følelser. Da jeg havde Ordet første Gang, sagde jeg, at Sympatien i dette Spørgsmaal ikke følger de politiske Linier. Jeg kan føje til, at den følger heller ikke de religiøse. Gaar man de gamle Slægters Historie igennem paa dette specielle Omraade, vil man finde, at Linien med Hensyn til Ligbrænding og Begravelse løber ud og ind, nøjagtig paa samme Maade, som den gør nu indenfor de forskellige politiske Partier. Men rigtigt er det naturligt, at i de Folkeslag, som vi tilhører, eller som ligger os nærmest, har Begravelse saa gammel Hævd, at det volder Besvær for visse Mennesker at gøre sig fortrolig med den anden Fremgangsmaade, hvilket jo de ærede Talere her afgiver Vidnesbyrd om. Dermed er imidlertid intet godtgjort om, at det ene er kristeligt og det andet hedensk, eller om, at det ene er mere kristeligt og det andet mindre kristeligt. Det vil jeg bestemt hævde. Jeg kan i saa Henseende henholde mig til, at Folkekirkens Præster vistnok saa godt som uden Undtagelse nu er fuldt villige til at medvirke ogsaa ved Bisættelser, hvor Liget skal brændes.

Det højtærede Minister talte om det Punkt, jeg fremdrog, om de efterlevendes økonomiske Interesse, og pegede paa, at

der var visse Tilfælde, hvor den afdøde Kreditorer havde Krav paa at faa deres Interesser varetaget. Overfor den højtærede Minister vil jeg gerne sige, at dette har intet som helst med Spørgsmaalet Ligbrænding eller Begravelse at gøre. Her i Danmark, specielt i København, hvor jeg kender Forholdene bedst, kan begge Dele foregaa for saa minimale Beløb, at der slet ikke kan blive Tale om, at nogen Kreditors eller Arvings Interesser kommer paa Spil. Det, som koster Penge, er den mere eller mindre pyntelige Bisættelseshøjtidelighed, som finder Sted, og den Højtidelighed kan gøres mere eller mindre bekostelig, hvad enten den ene eller den anden Form for Ligets Opløsning er valgt. Jeg maa derfor fastholde, at dette er et Punkt, som ikke har nogen som helst fornuftig Mening og i sin Tendens — synes jeg — skæmmer Lovforslaget.

Da Lovforslaget nu synes at skulle henvises til Udvalgsbehandling, vil jeg meget henstille til det kommende Udvalg, at det tager de Indvendinger op til Overvejelse, jeg her har tilladt mig at fremsætte.

Inger Gautier Schmit: Jeg maa gaa ud fra, at mine Udtalelser er blevet misforstaaet af de to sidste ærede Talere, idet det ikke er min Mening, at Børn paa 12 Aar skal veje frem og tilbage, om de vil begraves eller ligbrændes; men jeg vilde gerne, at det i en Familie, hvor Forældrene selv ønsker at blive brændt, kunde hindres, at disse træffer Bestemmelse om, at deres Barn ogsaa skal brændes. Det Tilfælde kunde tænkes, at et Barn, som er fyldt 12 Aar, har Aversion imod Ligbrænding, og i saadanne Tilfælde vilde jeg finde det urigtigt, at Forældrene skulde have Lov til at raade og bestemme over, hvorvidt Barnet skal begraves eller ligbrændes.

S. Rasmussen: Jeg kan helt ud sympatisere med den ærede Ordfører for Socialdemokraterne i hans Behandling af dette Spørgsmaal. Men i det, han sagde, om, hvorvidt Ligbrænding er kristelig eller ikke kristelig, var der en lille Smule, som jeg ikke helt ud kan lade staa; thi jeg forstod den ærede Ordfører saaledes, at han henviste til det, at Folkekirkens Præster tager Del i Ligbrænding, som et Bevis for, at Ligbrænding er lige saa kristelig som Begravelse. Jeg ved godt, at en Del af Folkekirkens Præster gør det, men jeg ved ogsaa, at der er en Del, som